

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἐσπέρα ἔλγχε διὰ χοροῦ, καθ' ὃν ὁ κόμης, ἡλικίαν τε καὶ σοβαρότητα ἐπιστήμονος ἀνδρὸς ἐπιλανθανόμενος, εἶπε τῇ μαρκησίᾳ :

— Θὰ χορεύσω, διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ἀγροῖκος.

Καὶ ἐχόρευσεν.

Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Νοαρμόν ἐγένετο ἰδιαζόντως ἀντικείμενον τῶν φιλοφρονήσεών του.

Ἐν ἡ καταστάσει εὐρίσκετο τὸ πνεῦμα τοῦ κόμητος ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἐλάχιστόν τι ἀπηρτεῖτο πρὸς ἑξαψιν τῆς φαντασίας του καὶ πρὸς ἐνθουσιασμόν αὐτοῦ. Ἦκουσε τραγωδοῦσαν τὴν δεσποινίδα Νοαρμόν, ἥτις τὸν συνεκίνησεν, εἴτα δὲ ἀντὶ νὰ ζητήσῃ ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν τῷ ἐνεποίησεν ἡ ὠραιότης τῆς νεάνιδος, τοῦναντίον συνεκέντρωσε πᾶσαν τὴν προσοχὴν του ἐπ' αὐτῆς. Ἐγνώρισεν αὐτὴν μόλις πρὸ τινων ὥρῶν, ἥδη τὴν ἡγάπα.

Μολονότι κατεκλίθησαν λίαν ἀργά, ἐν τούτοις ὁ κόμης κατεῖχετο ὑπὸ ἀϋπνίας μέχρι πρωΐας. Ἀκόμη ἐβόμβει εἰς τὰ ὦτά του ὁ ἦχος τῆς μουσικῆς· ἐφαντάζετο ὅτι ἀδιαλείπτως διήρχετο πρὸ αὐτοῦ ἡ δεσποινὶς Νοαρμόν, ἔχουσα εἰς τοὺς ὤμους τῆς ὠραίας λεπτὰς πτέρυγας ὡς ἀκτινοβόλον Σεραφεῖμ, οὐτινος ὁμοίαζε καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν αὐτὴν ᾄδουσαν :

Ἄγαπ' ἀγάπα, ἦνα ἦσαι εὐτυχής.

Ὁ κόμης ἡγέρθη, ἐνεδύθη, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του καὶ ἐπορεύθη νὰ περιπατήσῃ εἰς τὰς δειροφυτείας, καπνίζων σιγάρον· ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὸ μέγαρον, ὅτε ἐσκέφθη ὅτι ἡ μαρκησία εἶχεν ἴσως ἐγερθῇ τῆς κλίνης. Καὶ ὄντως, πρὸ πολλοῦ ἡ μαρκησία εἶχε προσκαλέσει τὴν θαλαμηπόλον τῆς. Ὁ κόμης ἠρώτησεν ἐὰν ἡδύνατο ἀμέσως νὰ μεταβῇ παρ' αὐτῇ, ἡ μαρκησία δὲ ἀπεκρίθη ὅτι παρεκάλει τὸν κόμητα Δελασέρ νὰ εἰσέλθῃ εἰς ὁρισθὲν δωματίον, ἔνθα μετὰ μικρὸν ἡ θὰ εἰσῆρχετο. Καὶ ὄντως, μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν ἡ μαρκησία ἐνεφανίσθη.

Ζ'

Κόμης καὶ μαρκησία.

— Λοιπὸν, ἀπὸ τώρα στὸ πόδι, κύριε κόμης ; τῷ εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ἐκαμα μάλιστα καὶ ἕνα γύρον εἰς τὰς δειροστοιχίας τοῦ κήπου, ἀπεκρίθη.

— Ὡ ! Ὡ !

— Δὲν ἡμπόρεσα νὰ κοιμηθῶ.

— Τί ἔτρεξε ;

— Τίποτε.

— Δόξα σοι ὁ Θεός. Τώρα ἄς καθήσωμεν νὰ ἐμιλήσωμεν. Ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σας καταλαμβάνω ὅτι εἶναι ὥρα νὰ τὰ εἰποῦμεν.

— Πολὺ καλὰ ἐμαντεύσατε.

— Λέγετε λοιπὸν, ἀγαπητὴ κόμης, καὶ σὰς ἀκούω.

— Σὰς προλέγω ὅτι θὰ ἐκπλαγῆτε.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον.

— Καὶ ὅτι θὰ μὲ νομίσετε παράφρονα.

— Σταθῆτε, ἀνταπήντησε ζωηρῶς ἡ μαρκησία· πιθανὸν νὰ εἶπα ἐνίοτε ὅτι εἴσθε ἀγροῖκος τῆς ἐρημίας φίλος, ἀλλὰ δὲν σὰς εἶπα ποτὲ παράφρονα. Χθὲς ἦσθε θελκτικώτατος, καὶ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, ὑπερφανευόμεν, ἀφοῦ εἶπα εἰς τὴν συναναστροφὴν μου ὅτι εἴσθε εἰς τῶν ἀρίστων φίλων μου. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ. Ὀμιλήσατε, κόμης, ἐμιλήσατε, βιάζομαι νὰ μάθω...

— Λοιπὸν, κυρία μαρκησία, ἔλαβον σοβαρὰν ἀπόφασιν.

— Εἰς σὰς, κύριε κόμης, τὰ πάντα εἶναι σοβαρά. Περὶ τίνος πρόκειται ;

— Ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῶ.

Ἡ μαρκησία προσέβλεψεν αὐτὸν ἐκπληκτος, εἴτα δὲ τῷ εἶπε μειδιῶσα :

— Ἀς ἴδωμεν, εἶναι τάχα αὐτὸ σοβαρὸν ;

— Ναί, σοβαρώτατον.

— Τότε εἶχα δικαίον χθὲς, ὅταν ἔλεγα μόνῃ μου ὅτι μετεβλήθητε.

— Ἀληθῶς, καὶ μετεβλήθητε ριζικῶς.

— Λοιπὸν, ἀγαπητὴ κόμης, ὑπερχαίρω.

— Δὲν θὰ σὰς ἀποκρύψω τίποτε· θέλετε νὰ σὰς διηγηθῶ πῶς ἐξαφνα ἀπηρνήθητε πᾶσας τὰς ἀρχαίας μου θεότητας ;

— Πῶς ; ἂν θέλω ! Ἀλλ' εἶμαι γυνή, κύριε, δηλαδὴ εἰς ἄκρον περιεργος. Ἐὰν δὲν μοὶ τὸ ἐλέγατε, θὰ ἤμην ἱκανὴ νὰ μὴ σὰς συγχωρήσω ποτέ.

Τότε ὁ κόμης Δελασέρ διηγήθη μετὰ ζωηρότητος πρὸς τὴν μαρκησίαν τὴν ἐν τῷ δάσει τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ συνάντησιν τῶν δύο ἐραστῶν, τὴν συγκίνησιν, τὴν ἐσωτερικὴν του ταρχήν, τὴν σύγχυσιν τῶν διαλογισμῶν αὐτοῦ, τὰς ἐπιελθούσας εἰς τὸν νοῦν του νέας ἰδέας, τὰ διάφορα τέλος αἰσθήματα μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐνθυμηθεὶς τὴν πρόσκλησιν τῆς μαρκησίας ἀνέχωρησεν ἐξ Ἀγίου Γερμανοῦ εἰς τὸ ἐν Βρυσηὶ μέγαρον.

— Ἡ κυρία Δεμομπερὰ ἤκουσεν αὐτὸ μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ὑπομειδιῶσα μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν. Ἀφοῦ δ' ἐπὶ τὸν διετέλεσε σιωπηλή, ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἀγαπητὴ μοὶ κόμης, τῷ εἶπε παύσους, ἦτο ἀπαίσιον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σὰς συνέβη, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν ἐπάθατε προτύτερα.

Εἴτα μεταβαλοῦσα τόνον ἐξηκολούθησε :

— Κόμης, σὰς συγχαίρω, διότι ἐπὶ τέλους ἔχετε ἰδέας ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ χαίρω νὰ βλέπω ὅτι ἀπεδιώξατε τὴν ἀπομόνωσιν σας. Ἀπεδώκατε τὸν ἑαυτὸν σας εἰς τὸν κόσμον καὶ σὰς θεωρῶ νεκρὸν ἀναστάντα. Ὡ ! εὐλογῶ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος, τὸ ὅποιον, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ἡδυνήθη νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν καρδίαν σας. Ἀλλ' ἐὰν ἐνόησα καλῶς, ἀγαπητὴ κόμης, δὲν ἀφῆσατε τὴν ἡσυχίαν σας μόνον καὶ μόνον διὰ τὰ ὠραῖά μου μάτια.

— Ὡ ! κυρία μαρκησία !

— Κόμης, χήρα σαρανταδύο ἐτῶν — τὰ ὅποια ἔχω ἐγώ — θὰ ἦτο γελοῖα ἐὰν ἐτόλμα

νὰ ἔχῃ παραπολλὰς ἀξιώσεις. Βεβαίως δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς φιλίας σας, καὶ ἀποδείξω ὅτι μόλις εὐρέθητε εἰς ἀμνηχανίαν ἐσκέφθητε ἐμὲ διὰ νὰ σὰς ἀπαλλάξω. Ἠλπίζατε εἰς ἐμὲ καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη σας μὲ κολακεύει καὶ μὲ τιμᾷ. Θέλετε νὰ νυμφευθῆτε, καλὰ, θὰ πράξω ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ, διὰ νὰ σὰς εὕρω σύντροφον ἀξίαν ὑμῶν.

— Ὡ ! εἴσθε πράγματι καλὴ !

— Δὲν εἰζέυρω, ἀλλ' ἀγαπῶ τοὺς φίλους μου. Λοιπὸν θὰ φροντίσω νὰ εὕρω τὴν μέλουσιν κόμησσαν Δελασέρ.

— Κυρία μαρκησία, νομίζω ὅτι τὴν ἡύρα.

— Ὡ ! ἀλλὰ τότε, ἀγαπητὴ κόμης, δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ κάμω δι' ὑμᾶς.

— Πολλὰ μάλιστα ἔχετε νὰ πράξητε.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ καλὰ.

— Θὰ ἤμην ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Νοαρμόν ἐδέχετο τὸ ὄνομά μου.

— Ἡ Ἑλένη Νοαρμόν ! ἀνεφώνησεν ἡ μαρκησία.

— Ναί.

— Ἀλλὰ, μόλις τὴν ἐγνωρίσατε.

— Τί πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ ἤρκεσε μία στιγμή διὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ;

— Τὴν ἀγαπᾶτε ;

— Ἐξ ὅλης καρδίας.

— Ἐξ ἀπαντος, οἱ ἐπιστήμονες γίνονται φοβεροί, ὅταν ἀγαπήσωσιν. Εἰσέρχεσθε εἰς τὴν αἴθυσάν μου, ὅπου τραγουδεῖ μία κόρη, τὴν ἀκούετε, τὴν παρατηρεῖτε, κοκκινίζει ἐκείνη καὶ χαμηλώνει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ κράκ... φλέγεται ἡ καρδία σας.

— Μὲ περιεγράψατε θαυμάσια.

— Δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ τὴν ἰδικὴν σας περίπτωσιν : «Κυριεύομαι ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ στὰ πεταχτά».

— Θὰ σὰς εἰπῶ διατί εἶμαι βιαστικός. Ἀφοῦ καθυστέρησα τοσοῦτον, αἰσθάνομαι ὅτι πρέπει τώρα νὰ σπεύσω.

— Ἐπειτα σὰς ἐχρειάζετο καιρὸς διὰ νὰ σκεφθῆτε.

— Τὸ ἔπραξα.

— Ἀπὸ τώρα ;

— Ναί.

— Ἀγαπητὴ κόμης, εἴσθε ὁ πλέον τρομερὸς ἄνθρωπος ἐξ ὅσων γνωρίζω.

— Γνωρίζω ὅτι εἶμαι πρωτότυπος, ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ διακρίνωμαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Ὡ ! πόσον εἶναι εὐκολὸν νὰ ἐξημερωθῇ εἰς ἀγροῖκος ! ἀνταπήντησεν ἡ μαρκησία.

Καὶ ἤρξατο γελῶσα βορυβδῶς.

— Μὲ περιγέλατε, κυρία μαρκησία.

— Καθόλου. Ἀλλὰ κυττάξατε, εἴσθε τὸν ἰδιότροπον...

— Ἀληθῶς, τὸ νὰ ἦναί τις ἐρωτευμένος εἰς τὴν ἡλικίαν μου...

— Ἐλα, ἔλα, κόμης, ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά, ὅταν θὰ πράξῃ τις τὸ καλόν. Τώρα σπουδαιολογῶ. Δὲν ἔχετε νὰ μοὶ εἴπητε τί περιμένετε ἀπὸ ἐμὲ ; γνωρίζω ποῖαν σπουδαίαν ἀποστολὴν θ' ἀναλάβω. Πρὸ παντὸς ὅμως ὀφείλω νὰ σὰς γνωστοποιήσω ὅτι ἡ δεσποινὶς Νοαρμόν δὲν ἔχει προῖκα, δύναμαι μάλιστα νὰ εἰπῶ ὅτι εἶναι πτωχή !

— Ἀλλ' εἶμαι ὑπερευχαριστημένος διὰ

τοῦτο, ἀνέκραζεν ὁ κόμης. Δι' ἐμὲ εἶναι τοῦτο εὐτυχία, περὶ τῆς ὁποίας δὲν ἐσκέφθην.

— Ὡστε δὲν σὰς ἐμποδίζει τοῦτο ;

— Ὅχι, κυρία μαρκησία. Ἐγὼ ἐν μόνον βλέπω κώλυμα, μίαν μόνην δυσχέρειαν νὰ ὑπερνικήσωμεν.

— Ποίαν ;

— Εἶμαι σαράντα τριῶν ἐτῶν, εἶπε στενάχας ὁ κόμης.

— Καὶ ἡ Ἑλένη μόνον δεκαεπτὰ. Ἐννοῶ τὸν φόβον σας. Καὶ ὅμως δύνασθε, κύριε κόμης, ἐπιτυχῶς ν' ἀντιπαλαίσθητε πρὸς πολλοὺς νέους, τοὺς ὁποίους γνωρίζω. Σὰς τὸ λέγω ὅπως τὸ σκέπτομαι, χωρὶς νὰ σὰς κολλακεύσω.

— Δὲν με βλέπετε ποῖος εἶμαι.

— Σὰς βλέπω, ὡς σοφὸν τὴν κεφαλὴν καὶ ὡς νεώτατον τὴν καρδίαν, ὠριμάσαντα διὰ τῆς μελέτης μᾶλλον ἢ διὰ τῆς ἡλικίας. Ἀλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν δεσποινίδα Νοαρμόν. Βεβαίως εἶναι ὠραιοτάτη καὶ πολὺ τὴν ἀγαπῶ, διότι εἶναι πεπαιδευμένη, πνευματώδης καὶ χαρίεσσα. Περιττὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι εἶναι ἄγγελος ἀγνότητος. Εἰς ἡλικίαν ὅκτω ἐτῶν ἔμεινεν ὄρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς. Ὁ πατὴρ τῆς εἶχε καταστραφῇ ἐξ ἀτυχῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, ἔτυχε δὲ ἡ κόρη περιθάλψεως ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτῆς, τοῦ συνταγματάρχου Νοαρμόν, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ὅστις τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἄριστον τῶν ἐν Τοῦρ παρθENAΓΩΓΕΙΩΝ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφοῖτα μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους. Γενόμενος ἀπόστρατος ὁ συνταγματάρχης, ἀπέσυρε τὴν ἀνεψιάν του ἐκ τοῦ παρθENAΓΩΓΕΙΟΥ, διὰ νὰ τὴν ἔχῃ πλησίον του. Ὁ συνταγματάρχης εἶναι ἄγαμος, ἀλλὰ δὲν ἔχει περιουσίαν, ζῶσι δ' αὐτὸς καὶ ἡ ἀνεψία του μετρίως ἐκ τῆς συντάξεώς του καὶ δὲν πιστεύω ὅτι δύνανται νὰ ἐξοικονομήσωσι χρήματα. Ἡ θεῖς λοιπὸν τῆς Ἑλένης εἶναι σπουδαιοτάτη καὶ πολλὰκις εἶπα καθ' ἑαυτὴν περίλυπος, τί θὰ ἐγίνετο ἡ ἀτυχὴς κόρη, ἐὰν ἐστερεῖτο τὸν θεῖόν της, ὅστις εἶναι ὁ μόνος αὐτῆς συγγενής.

— Κατοικοῦσι μακρὰν ;

— Εἰς Βωκρέ, μίαν λεύγαν μακρὰν τοῦ Βρησίου. Μετ' ὀλίγον θὰ ὑπάγω νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ.

— Ὡ! εὐχαριστῶ.

— Φυσικῶς τίποτε δὲν δύναμαι νὰ ὑποσχεθῶ. Διότι δὲν γνωρίζω τί ἀπάντησιν θὰ σὰς φέρω.

— Κἄτι μοὶ λέγει ὅτι θὰ ἐπιτύχητε.

— Ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν. Θὰ συζευχθῇτε, πολὺ καλὰ, καὶ εἰσθε ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων... Ἀλλ' ὕστερα ;

— Ὑστερα ;

— Ναί, ὕστερα ἀπὸ τὸν γάμον σας, τί σκοπεύετε νὰ κάμετε ;

— Ὁ ἀγαπῶ τὴν γυναῖκά μου.

— Δὲν ἀμφιβάλω ποσῶς, ἀλλὰ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ τὴν ἀγαπάτε ; Πῶς θὰ διατάξετε τὰ κατὰ τὸν βίον σας ; Πῶς θὰ ζήσετε τέλος ;

— Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

— Ἀγαπητὴ κόμης, ἡ ἀπάντησις αὕτη εἶναι ἔλαστική. ἀνταπάντησεν ἡ μαρκησία μετ' ἀνεπαισθήτου μειδιάματος, ἀλλὰ δὲν

ἐπενοήσατε εἰσέτι τι δι' ὑμᾶς καὶ τὴν σύζυγόν σας, ὅπως ἰδιάζοντα τρόπον ζωῆς ἐπὶ παρὰδείγματι.

— Πάντοτε εἰσθε φιλοσκώμμων.

— Ὅχι, δά, ὄχι. Μόνον αἰσθάνομαι ἐλαφρὰν ἀνησυχίαν, καὶ ἐπειδὴ ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν εὐδαιμονίαν σας... Ὁ ἀφήσετε τὴν κατοικίαν σας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δράκοντος καὶ πλήρῃ ἀραχνῶν τὴν βιβλιοθήκην σας ;

— Ὁ ἀγοράσω μέγαρον.

— Πολὺ καλὰ. Λοιπὸν θὰ ἔχετε πολλοὺς ὑπηρέτας ;

— Ὅσων ἔχω ἀνάγκην.

— Ἴππους καὶ ἄμαξας ;

— Ναί.

— Θὰ συναναστρέφεσθε μετὰ τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ θὰ ὑποδέχεσθε ;

— Πρέπει νὰ τὸ πράξω.

— Ὡ! εὐχαρίστως βλέπω ὅτι ἔχετε καλὰς διαθέσεις.

— Ἀλλως, κυρία μαρκησία, θὰ μὲ συμβουλευέτε.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκην. Τί περιουσίαν ἔχετε ;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἰξεύρω.

— Μπᾶ !

— Δὲν ἐσκέφθην ποτὲ περὶ τούτου. Ὁ συμβολαιογράφος μου εἶναι τιμιώτατος καὶ διεξάγει πάσας τὰς ὑποθέσεις μου. Ὅτε κατὰ δυστυχίαν ἀπώλεσα τὴν μητέρα μου, εἶχον τρία περίπου ἑκατομμύρια φράγκων. ἔκτοτε ἕκαμα μεγάλας οἰκονομίας, διὰ τῶν ὁποίων νῦν ζῆτε βεβαίως τὸ κεφάλαιόν μου μεγάλως. Τέλος, νομίζω ὅτι εἶμαι ἀρκούντως πλούσιος, διὰ νὰ δύναμαι νὰ ζήσω ἀξιοπρεπῶς καὶ νὰ μὴ ὑστερῇται ἡ σύζυγός μου.

— Μὲ ὀλιγώτερα, φίλε μου, ἡμπορεῖτε νὰ κάμετε περισσότερα. Ἀλλὰ προσέξτε, ἀντιστῆτε ὀλίγον κατὰ τοῦ παλαιοῦ παθους σας. Βεβαίως δὲν ἀπαιτῶ νὰ ἀφίσετε παντελῶς τὰς εὐγενεῖς μελέτας σας, εἶναι καλὸν καὶ ἀναγκαῖον μάλιστα νὰ καταγίνεται ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ ἐργάζεται, ἀλλ' ὅταν νυμφευθῇτε, φίλε μου, μὴ λησμονῆτε ποτὲ ὅτι ὀφείλετε ν' ἀνήκετε περισσότερον εἰς τὴν σύζυγόν σας παρὰ εἰς τὰ βιβλία σας.

— Δυσπιστεῖτε πρὸς ἐμέ, ὡς βλέπω.

— Ὅχι, ἀλλ' ἡ εὐδαιμονία ἐξαρτᾶται ἐξ ἀγαθίστου πράγματος... Σὰς λέγω, ὄχι ἀνεύθυνον ἴσως, τὴν μόνην ἀνησυχίαν μου.

— Ησυχάσατε, κυρία μαρκησία, εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον !

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη ἡ ἡχος κώδωνος. Ἡ μαρκησία καὶ ὁ κόμης ἠγέρθησαν.

— Ἀγαπητὴ κόμης, εἶπεν ἐπιχαρίτως ἡ κυρία Δεμομπεραί, δὲν δύναμαι νὰ μείνω πλέον, ὀφείλω νὰ ἴδω καὶ τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους μου. Ὁ ἡχος αὐτὸς τοῦ κώδωνος ἀγγέλλει ὅτι παρετέθη τὸ πρόγευμα. Δότε μοι τὸν βραχίονά σας καὶ ἄς μεταβῶμεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Η'

Πρὸ τοῦ γάμου.

Αὐθιμερὸν τῇ τετάρτῃ ἡ μαρκησία Δεμομπεραί ἐπέβη ὀχήματος ἐξευγμένου εἰς δύο

μεγαλοπρεπεῖς ἵππους καὶ μετέβη εἰς Βωκρέ εἰς τοῦ συνταγματάρχου Νοαρμόν. Ἐτυχεν ἐκεῖ φιλικωτάτης καὶ πλήρους σεβασμοῦ δεξιώσεως, ἡ δὲ Ἑλένη πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς, ἣν τῇ ἐπροξένει ἡ ἐπίσκεψις της, ἐπήδησεν εἰς τὸν τράχηλον τῆς μαρκησίας καὶ ἡσπᾶσθη αὐτὴν εἰς τὰς παρειάς.

— Ἐκπλήττεσθε, διότι μὲ βλέπετε, εἶπεν ἡ μαρκησία καθίσασα εἰς τὴν μικρὰν αἵθουσαν, εἰς ἣν εἰσῆλθον, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου θὰ μαθητε διατί ἦλθον.

Καὶ ἀφ' οὗ ἡ μαρκησία διελέχθη ἐπὶ μικρὸν μετὰ τοῦ συνταγματάρχου περὶ διαφορῶν, περὶ τῶν δένδρυλων, τῶν ἐμβολιασμῶν καὶ τῶν ἀνθέων του, ἅτινα ἐκαλλιέργει μόνος μετ' ἔρωτος, ἐστράφη αἴφνης πρὸς τὴν Ἑλένην καὶ τῇ εἶπε :

— Λοιπὸν, ὠραία μου, εἴσθ' εὐχαρίστημένος ἀπὸ χθὲς.

— Πολύ, κυρία μαρκησία.

— Διεσκεδάσατε καλὰ ;

— Σὰν μικρὸ παιδί.

— Ἐδὼ κοντὰ εἰς ἐμὲ τὸν γερογρυιάρη δὲν εἶναι πολὺ διασκεδαστικὴ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ἀλλὰ δὲν μεμψιμοιρῶ ἐναντίον σας, ἀγαπητὴ θεῖε, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα.

— Εὐχαρίστησατε πολὺ ὅλους, ἐπανελάβεν ἡ μαρκησία ἡ ἐρασιμότης, ἡ χάρις σας κατεμάγευσαν τοὺς φίλους μου. Ἐχορεύσατε πολλὰκις μετὰ τοῦ κόμητος Παύλου Δελασέρ πῶς τὸν εὐρίσκετε ;

— Καλόν, κυρία. Ὁ κύριος κόμης ἦτο ἐρασιμώτατος, πολλὰκις δὲ μοὶ ἀπηθύβνε κολακευτικωτάτας φιλοφρονήσεις.

— Καὶ σὰς νῦνχαρίστησεν αὐτό ;

— Ὡ! ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη καταληφθεῖσα ὑπὸ ἐρυθρήματος. Ἐκ μέρους τοῦ κυρίου κόμητος Δελασέρ, ἀνδρὸς ἐπιστήμονος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει πολλὰ, αἱ φιλοφρονήσεις του δὲν ἔχουσιν τι τὸ τετριμμένον.

— Δὲν σὰς ἐφάνη ὀλίγον ψυχρὸς, παρὰ πολὺ σεβαρὸς ;

— Ὅχι, δά, εἶναι πνευματώδης καὶ μοὶ ἐφάνη φαιδρὸς μόνον ἕνεκα τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει ἡ φυσιογνωμία του, στενωχωρεῖται κανεὶς ὀλίγον πλησίον του εὐρισκόμενος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια.]

ΙΑ'

Ὅτε τὴν ἐπιούσαν ἦλθεν ὁ Βονέ, εἰσήγαγον αὐτὸν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἐνθα σχεδὸν πάραυτα ἀφίκετο ἡ Τουλιανή.

Ταχέως ἀντήλλαξαν φιλόφρονάς τινας λόγους, εἶτα δὲ ἐπεκρήτησε σιγὴ, τόσῳ μάλλον θλιβερά, ὅσῳ οὐδὲ ὁ μὲν οὐδὲ ἡ δὲ ἐ-